

- Személyes vonatkozások
 - A szentmisével való kapcsolatom óvodás koromban kezdődött.
 - Az első önálló ministrálásom távirányítással a sekrestyéből történt
 - Töretlen, egyenes vonalú volt az utam a papsághoz is. Érettségi után rögtön jelentkeztem a Piarista Rendbe
 - Mindig fontos volt számomra a szentmise és a szentségimádás - ha nem is tudtam ezt sokáig érzelmileg is átélni
 - A Piarista Rendnek van egy fontos hagyománya: az oratio continua, a folyamatos szentségimádás, amely azt jelenti, hogy amíg Kalazanci Szent József iskolájában folyt a tanítás, azalatt egy-egy piarista atya vezetésével a gyerekek egymást váltó csoportjai a kitett Oltáriszentség előtt imádkoztak.
 - Ez is nagyon megérintett, és többször tettem kísérletet ennek az újjáélesztésére
 - Itt Vácon sikerült nem sokkal idekerülésem után
 - Nemcsak szombatoként van szentségimádás 2001 óta, hanem bele kapcsolódtunk az országos szentségimádásba is. Minden hónap 3. péntekén
 - Most a szentmise után éppen ők fogják vezetni az éjszakai szentségimádást.
 - Most van folyamatban templomunkban egy napközben állandóan nyitva lévő szentségimádási kápolna kialakítása
 - A szentségimádásoknak nagyon nagy kegyelmi hatását tapasztaljuk
 - ezeknek a felsorolása hosszú lenne
 - Ennek köszönhetően kerültem bele ennek az Eucharisztikus kongresszusnak a szervezésébe is.
 - Magam elég száraz érzelmi világú ember vagyok - pontosabban voltam. Nagy érzelmi átéléseim ritkán voltak. A szentségimádásokon is inkább csak jelen voltam.
 - Ebben azonban kb. két éve változás történt. Ha már a szentségimádásra tartok, gyakran akkor elerednek a könnyeim. Ez, ha magamban vagyok jó érzés, de hál' Istennek nyilvános misén ritkábban történik.
 - Tudom, ez Istennek külön ajándéka. Az ő ajándékai kifürkészhetetlenek. Ő tudja, hogy kinek, mit, miért ad.
 - De hogy így érzelmileg is át tudom élni Jézus szentségi jelenlétét, két dolognak tulajdonítom
 - Az egyik a Szűzanyának való odaszentelődés
 - A Szűzanya az Eucharisztia édesanyja is. Ő mindig ott van a szentségi Jézus mellett
 - A másik az engesztelés szolgálatának a tudatos felvállalása
- A szentmisének a lényege éppen az engesztelés
 - Ez az egyház hagyományos, 2000 éves tanítása, de különösen nagy a jelentősége, hogy egy olyan széles látókörű, és kiváló teológus, és egyúttal pápa (XVI. Benedek) is kifejtette.
 - Hogy a misében, az Eucharishtiában az engesztelés a legfontosabb, az, sajnos, manapság, még sok pap előtt is háttérbe szorult
 - Ennek a beszédnek a legfontosabb célja az engesztelés gondolatának a kiemelése, elmélyítése XVI. Benedek pápának a Názáreti Jézus c. könyve alapján.
 - Ez a legkedvesebb olvasmányom az utóbbi időben
 - Az Engesztelők Lapjának a legelejére feltettem az Utolsó vacsorának, ill. az engesztelésről szóló részeknek a kivonatát a pápa könyvéből. Ezeknek a lényegét kiemelve, ezek közérthető megfogalmazását szeretném most elmondani.

- Joseph Ratzinger XVI. Benedek: A Názáreti Jézus 2. köt 84-113 old. fő gondolatainak az ismertetése
- XVI. Benedek pápa így fogalmaz: Az utolsó vacsora középpontja az engesztelés
 - „Az utolsó vacsora szavainak belső középpontja az "értetek-sokakért", Jézus helyettesítő önátadása, és ezzel az engesztelés gondolata is.”
 - Jézus helyettesítő önátadása
 - A szentatya megállapítja, hogy "Sok mai szentírásmagyarázó az engesztelés gondolatát Jézus istenképével összeegyeztethetetlennek ítéli, és azt állítják, hogy az engesztelés gondolata a modern felfogás számára nem követhető."
 - A pápa próbálja ezt a gondolatot mégis követhetővé tenni. És gondolatmenete kristálytisztá. Csak az nem érti, aki nem akarja.
 - Ellenvetés az engesztelés gondolatával szemben
 - Nem kegyetlen Isten az, aki végtelen engesztelést követel?
 - A pápa válasza erre:
 - "A gonosznak, a jogtalanságnak a valósága, ami a világot tönkre teszi, ugyanakkor Isten képét is bemocskolja - ez a valóság itt van, a bűnünk révén. Nem lehet egyszerűen tudomást nem venni róla, fel kell dolgozni."
 - "Nem valami szörnyűséges Isten áll elő végtelen követeléssel. Éppen fordítva: Isten önmagát teszi a kiengesztelés helyévé, és Fiában magára veszi a szenvedést... Isten maga "issza ki a kelyhet" minden borzalmával, és így helyreállítja a jogot nagy szeretete által, amely a szenvedés révén átalakítja a sötétséget."
- Jézus engesztelő áldozatának szentírási alapjai
 - Három szentírási részt hozok itt XVI. Benedek pápa könyve alapján.
 - 2Kor 5,19-20
 - „Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal, nem tartja számon vétkeinket, sőt ránk bízta a kiengesztelődés igéjét. Tehát Krisztus követségében járunk, maga Isten int benneteket általunk. Krisztus nevében kérünk: engesztelődjétek ki Istennel!”
 - Mi a kiengesztelődés?
 - "Az "Isten Báránya" magára vette és elvette a világ bűneit. Isten kapcsolata a világgal, amelyet a bűn megzavart, keresztség általa megújult. Megtörtént a kiengesztelődés."
 - Vagyis Jézus az, aki helyreállította a bűn által megromlott szeretetkapcsolatot Isten és ember között. Kiengesztelte, helyes kapcsolatba hozta az embert Istennel, és ezáltal önmagával, embertársaival, és az egész teremtett világgal.
 - Róm 3,25
 - „Őt adta oda Isten véres engesztelő áldozatul a hitben, hogy kimutassa igazságosságát. Isten végtelen türelmében elnézte a korábban elkövetett vétkeket, hogy igazságosságát most kimutassa.”
 - Talán ez az "igazságosság"-ra való hivatkozás ad okot sokak szemében az engeszteléssel szemben már idézett ellenvetésre.
 - Csakhogy Isten úgy igazságos, hogy előbb irgalmas. A végsőkig elmegy irgalmasságának, az emberek iránti részvételének, szánalmának, szeretetének a kimutatásában. Maga szenved el a büntetést, amit mi érdemelnénk, ő veszi magára még az Istentől való elszakadást is, az ő elutasításának minden fájalmát.
 - Igazságosságát csak azokkal szemben mutatja ki, akik még ennek ellenére is elutasítják az Ő irgalmát és szeretetét.
 - Zsid 10,5-6

- Áldozatot és felajánlást nem kívántál, de testet alkottál nekem. Nem kedves előtted az engesztelő és égőáldozat. Akkor így szóltam: "Íme itt jövök Istenem, hogy teljesítem akaratodat, amint a könyvtekercsben rólam írva van." Zsolt 40,7-8
 - Csak zárójelben jegyzem meg, hogy ez a primiciás jelmondatom.
 - Óriási gondolati tartalom van emögött a zoltárból vett újszövetségi idézet mögött. Benne van az egész Ószövetség és görög gondolkodás
 - "Az engedelmisség már itt (ebben a Zsoltárban) átvette a templomi áldozat helyét: Az Isten szavából, és Isten szava által élt életet felismerték, mint igazi istentisztelet."
 - Tehát az igazi istentisztelet, ha keressük és teljesítjük Isten akaratát.
 - "A görög világban is egyre sürgetőbben átértékelték az állatáldozatok elégtelenségét, amelyre Istennek nincs szüksége... Így megfogalmazták a "szóbeli áldozat" gondolatát: a valódi kultusz az imádság, az emberi szellem megnyílása isten előtt."
 - Tehát a valódi istentisztelet, imádság, az, hogy komolyan vesszük Isten hozzánk fordulását.
 - "Az a mélységes érzés, hogy az Isten akaratával szemben tanúsított engedelmisség mindig elégtelen, újra meg újra felszínre hozza a vágyat valamiféle engesztelés után, amelyet ugyanakkor mi magunk vagy a saját "engedelmeskedésünk" nem képes megvalósítani."
 - „A mi engedelmisségünk mindig hézagos. Saját akaratunk mindig előtoltakszik.”
 - Olyan vigasztaló tudni, hogy nem rajtunk múlnak a dolgok, nem a mi engedelmisségünkön, vagy engedetlenségünkön, nem a mi precizitásunkon, nem a mi gyengeségünkön, csődöt mondásunkon, hanem Jézus engedelmisségén. Nagyon figyeljünk a pápa következő szavaira!
 - "Az igazi Logosz, a Fiú, így szól az Atyához: "Áldozatot és felajánlást nem kívántál, de testet alkottál nekem" Maga a Logosz, a Fiú testté lett, emberi testet vett fel. Így új engedelmisség vált lehetővé, amely túltesz a parancsok bármilyen emberi teljesítésén. A Fiú emberré lett, és testében az egész emberléte visszaviszi Istenhez. A megtestesült Ige, a kereszten teljessé lett szeretetével, ő végre a tökéletes engedelmisség. Általa nemcsak a templomi áldozatok kritikája vált véglegessé, hanem betelt a múlhatatlan vágy is: testben végbevitt engedelmissége az az új áldozat, amelybe mindannyiunkat bevon és amelyben szeretete által egyben minden engedetlenségünket eltöri."
 - Ugyanezt a gondolatot másként is megfogalmazza a Szentatya. „Saját erkölcsiségünk nem elég ahhoz, hogy Istent igazán tisztelhessek... De a Fiú, aki testté lett, mindannyiunkat magában hordoz, és így odaajándékozza azt, amit mi magunk nem adhatnánk."
 - Mi magunktól mindezekre képtelenek vagyunk, de ha ezt a képtelenségünket átadjuk Jézusnak, ő képességgé formálja azt: bevon minket saját imádságába, áldozatába, az Atyának való önátadásába.
- Hogyan teszi ezt? Hogyan von be minket Jézus az ő engesztelő áldozatába? Hogyan leszünk mi is vele együtt engesztelőkké, Istennek kedves engesztelő áldozattá?
 - A pápa így fogalmaz: "Krisztus engedelmissége olyan, mint egy nyitott tér, amelybe mindannyiunkat bevon, és amelyben saját életünk új összefüggésekbe kerül. A kereszt misztériuma nemcsak egyszerűen velünk szemben áll, hanem bevon bennünket, és új rangot ad saját életünknek."
 - Az Utolsó vacsora Jézus hálaadásával kezdődik. „A hálaadás... Jézus feltámadását elővételezi. Az Úr ebben a hálaadásban minket vele együtt hálát adókká tesz, és az adományban megáld, sőt az átváltoztatott adományok révén bevon abba az átalakulásba, melynek az egész világra ki kell terjednie, amíg ő maga "el nem jön" (1Kor11,26)."
 - További négy fontos szentírási hely Pál apostoltólól
 - Róm 12,1

- „Testvérek, Isten irgalmára kérlek titeket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatotok (szó szerint: az értelem szavának istentisztelete)”
 - "Ez az egész lét Istennek való odaadását jelenti, amelyben az egész ember, mintegy Istent dicsérő szóvá teszi önmagát, Istenhez illővé lesz. A hangsúly közben a testi mivolton van: éppen testi létünket kell átjárnia a szónak, ennek kell Istennek szánt adománnyá lennie."
 - Nemcsak a kiválasztottak, hanem minden keresztény engesztelő eszerint.
 - "Minden nyomorúságunk ellenére Jézus befogad önmagába, élő és szent áldozatába úgy, hogy valóban "az ő teste" leszünk."
- Róm 15,15-16
 - "Krisztus Jézus szolgájának kell lennem a pogányok között, és Isten evangéliumának papi szolgálatát kell ellátnom, hogy a pogány népek a Szentlélektől megszentelt kedves áldozati ajándékká legyenek."
 - "A valódi kultusz az élő ember, aki egészen Istennek adott élő válasszá lett, akit az ő gyógyító és átváltoztató igéje formált át."
 - "A valódi papság pedig az igének és a szentségeknek az a szolgálata, amely az embereket Istennek ajánlott adománnyá változtatja, a kozmoszt pedig a Teremtő és Megváltó dicsőítésévé teszi. Ezért Krisztus, aki a kereszten odaadja magát, az igazi főpap, akire az ároni papság jelszerűen előre utalt. Tehát önmaga odaadása - engedelmissége, amely mindannyiunkat magába foglal és visszavisz Istenhez - az igazi kultusz, az igazi áldozat."
- Fil 2, 17
 - „Ha hitetek szent szolgálatáért áldozatként véretem ontják is, örülök, együtt örülök mindnyájatokkal” (Vö. 2Tim 4,6)
 - "Pál saját várható vértanúságát liturgikus szolgálatnak, és áldozati eseménynek tekinti."
 - vagyis engesztelésnek
- Kol 1,24
 - „Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára.”
 - XVI. Benedek Pápa itt nem idézi ezt a helyet, de ide tartozik, és beleillik ebbe a sorba. Egy sokat félreértett és félremagyarázott igehely.
 - Azért vetik el sokan az engesztelés gondolatát, és Mária társmegváltó szerepét is, mert úgy mond Jézus az egyetlen megváltó. Fontos Jézus egyedüli megváltói szerepének a hangsúlyozása, mert nagyon sok ma is az önmegváltó próbálkozás. De ezt jól kell érteni. Krisztus megváltó áldozata – csúnya szóval úgy van kitalálva – hogy minden keresztény benne van kisbetűs megváltóként is az Ő megváltó áldozatában. Tehát rajtunk is múlik embertársaink megváltása.
 - Pál apostol az idézett helyek alapján minden keresztényt társmegváltónak tekint. Ha Krisztus testének a tagjai vagyunk, akkor vele együtt közreműködünk a többi ember megváltásában is.
- XVI. Benedek pápának egyik kedvenc kifejezése a „bevon”. Jézus bevon mindnyájunkat, minden keresztényt az ő engesztelő, megváltó művébe. És ezt elsősorban éppen az Eucharisztia által teszi. A keresztény lét engesztelő lét.
- Összefoglalva ezeket az igéket, Pál apostol tehát nemcsak a saját igehirdetését, a pogány népek közötti szolgálatát tekinti engesztelésnek, és a saját szenvedését, vértanúságát, hanem azokat is, akiknek hirdeti az igét, akiket kereszténnyé tesz: hogy Krisztussal együtt „a Szentlélektől megszentelt kedves áldozati ajándékká legyenek”.

- Vagyis Jézus által, Jézusban mi is kedves ajándékká válunk Isten számára. Ennek a tudatosítása, elmélyítése a legfontosabb ebben a két napos együttlétünkben is!
 - A pápa rámutat arra is, hogy az ősegyházban a vértanúságot is engesztelésnek tekintették, ahogyan ilyennek tekintette Pál apostol a saját vértanúságát
 - Antiochiai Szent Ignác
 - "Krisztus gabonájának mondta magát, amelyet a vértanúság őröl majd meg, hogy Krisztus kenyere lehessen." (Vö. Ad Rom., 4,1)
 - Szent Polikárp
 - "Ha hitetek szent szolgálataért áldozatként véretem ontják is, örülök, együtt örülök mindnyájatokkal (Vö. 2Tim 4,6).
 - Szent Lőrinc
 - a roston való megsütésben "nemcsak tökéletes egyesülését látták Krisztus titkával, aki a vértanúságban kenyerré lett, hanem az egész keresztény élet jelképét is. Az élet szorongatásaiban kiégetve lassan megtisztulunk, mintegy kenyérré válunk, amennyiben életünkben és szenvedésünkben Krisztus titka mutatkozik meg, és az ő szeretete minket magunkat tesz Isten és az emberek számára szánt ajándékká."
 - Tehát ajándékok vagyunk Isten és egymás számára is. Így tekintünk önmagunkra, és egymásra!
- Az Egyház megalapítása az utolsó vacsorán történik
 - A pápa egy evangélikus teológust idéz, Ferdinand Kattenbuscht 1924-ből
 - "Jézus szavai az utolsó vacsorán az Egyház tulajdonképpeni megalapítását is jelentették."
 - "Az Eucharisziával maga az Egyház jön létre."
 - A pápa mondatából az is következik, hogy az Eucharisztia elleni bármilyen támadások, annak háttérbe szorítása, eltorzítása, az Egyház lényege, léte elleni támadás.
 - Ez a folyamat igazán komolyan a reformációval kezdődött
 - Ismét XVI. Benedek pápát idézem: "Egészen a 16. századi reformációig a kereszténység egész hagyományában soha nem használnak olyan nevet az Eucharisztia ünneplésére vonatkozóan, amely étkezést (lakomát) jelent".
 - A reformációban lett az engesztelő áldozatból egyszerű étkezés, úrvacsora, amelyben - még a jobbik esetben is - vagy jelen van ugyan Jézus, de csak a vétel pillanatában (de a tabernákulumba már nem kell eltenni), vagy csak egyszerűen szimbólum, vagy még az se.
 - Sajnos a katolikus egyházon belül is folytatódott a II. Vatikáni zsinatot követő liturgikus reformokkal ez a folyamat. Először a szembemiséző oltárral (Ez már eleve mást sugall: a pap már nem feltétlenül áldozatbemutató, hanem inkább a gyülekezet elnöke). Ezután a szentségi oltárnak a központból való félre tételével, majd pedig a kézbeáldozással.
 - Csak óvatosan teszem fel a kérdést: vajon mi lehet ennek a folyamatnak a vége?
 - Újra a pápát idézem: "Az Egyház az Eucharisziából születik. Belőle kapja egységét és küldetését. Az Egyház az utolsó vacsorából születik, de éppen ezért Krisztus halálából és feltámadásából, amit testének és vérének adományában elővételezett."
 - "Az Eucharisztia ünneplése a keresztény kultusz lényege"
 - "azért mindig őriznünk kell egész hatóságának a tudatát: mindig arról van szó, hogy minden egyes embert és a világot úgy bevonjuk Krisztus szeretetébe, hogy vele együtt mindannyian "a Szentlélektől megszentel kedves áldozati ajándékká legyenek" (Róm 15,16)
 - Az Eucharisztia nélkül csak izzadság lesz minden erőfeszítésünk, elerőtlenedünk, elszáll az élet belőlünk
 - Erre vonatkozóan néhány igé az évek során nagyon mélyen belém vésődött:

- „Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő vérének nem lesz élet tibennetek (Jn 6,53).
- De ez is: Aki méltatlanul eszi és issza, az a saját ítéletét eszi és issza.
 - Ezt ne vegyék magukra a rendszeresen gyónó Isten útján járó, de mindig újra elbotló keresztények!
 - Azok vegyék csak magukra, aki életük komoly megváltoztatásának a szándéka nélkül, bűnbánat és gyónás nélkül járulnak szentáldozáshoz!
 - Így van teljes terjedelmében az Ige: „Aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) testét, saját ítéletét eszi és issza” (1Kor 11, 27-29).
- És befejezésül még egy. Aki helyesen viszonyul Jézushoz, az Eucharishtiában, annak nincs mitől félnie.
 - Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.” (Jn 6,51)
 - Aki eszi az én testemet, és issza az én véreket, annak örök élete van, és én feltámasztom az utolsó napon. Az én testem ugyanis valóságos étel, és az én vérem valóságos ital. (Jn 6, 54-55)
- Amíg Eucharisztia van, amíg szentmise van, amíg a szentmisében átváltoztatás van, amíg szentségimádás van, nincs mitől félnünk! Benne minden, amire csak szükségünk van, rendelkezésünkre áll. Imádkozzunk, hogy soha ne maradjunk Eucharisztia nélkül, imádkozzunk, hogy soha ne vehessék el tőlünk!

Hívek könyörgése

Mennyei Atyánk! Fiad áldozatával eggyé szeretnénk válni. Vele egyesülten akarjuk, mi papjaid bemutatni most az egész világ számára üdvösséget hozó áldozatot. És általa akarjuk most mindnyájan eléd terjeszteni kéréseinket, kifejezni hálánkat a teremtés és a megváltás ajándékaiért.

1. Köszönjük határtalan szeretetedet, irgalmadat, irántunk való könyörületedet. Ne engedd, hogy visszaéljünk mindezekkel, hanem komolyan vegyük a megtérésre, az életünk megjobbítására adott időt!
2. Segíts, hogy egész létünk Neked való odaadás lehessen, hogy Fiaddal együtt mi is Téged dicsérő szóvá válhassunk!
3. Taníts meg minket az igazi istentiszteletre, imádásra, hogy olyan komolyan vegyük a Szentírásban nekünk adott ígéidet, ahogyan Szent Fiad tette, és az legyen a mi eledelünk is, hogy teljesítjük a Te akaratodat.
4. Köszönjük, hogy minden nyomorúságunk ellenére befogadsz minket önmagadba, a te Fiad élő és szent áldozatába úgy, hogy valóban az ő teste leszünk.
5. Segíts, hogy felismerjük, hogy Fiad által mi is ajándékok vagyunk a Te számodra, önmagunk számára és egymás számára!
6. Tégy minket Fiaddal együtt hálát adókká, és az átváltoztatott adományok révén vonj be minket abba az átalakulásba, melynek az egész világra ki kell terjednie, amíg ő maga újra el nem jön (1Kor11,26)!

Mennyei Atyánk, Te szívesen fogadod híveid áldozatait, amelyeket Krisztus áldozatával egyesítve ajánlanak fel, hogy kiegészítsék azt, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik az Egyház javára. Ezt tesszük most mi is. Komolyan akarjuk venni, keresztény, engesztelő hivatásunkat, Krisztus a mi urunk által. Amen.